

Θέμα Δ

Μετά την ανάγνωση των δυο μη λογοτεχνικών κειμένων που σου προκάλεσαν προβληματισμό αποφάσισες να γράψεις ένα μείλ σε έναν φίλο σου, καταθέτοντας τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου για το θέμα σε 400 περίπου λέξεις.

Μονάδες 30

Φίλη μου Αγαθή

Είσαι στο εξωτερικό και ανυπομονώ να σε δω από κοντά. Εγώ πάλι, εδώ, διάβασμα, σερφάρισμα, διάβασμα πάλι... Τί με ώθησε να σου στείλω αυτό το μείλ και δεν σε πήρα ένα τηλέφωνο θ' αναρωτηθείς. Άκουγα ειδήσεις –αποφεύγω να κοιτάζω καιεικόνες– μιλούσαν για τον πόλεμο στη Συρία. Πολύνεκρη επίθεση και σήμερα, 25 απ' τους πληγέντες θανάσιμα ήταν παιδιά... Η ειρωνεία ξέρεις ποια είναι; Η αμέσως προηγούμενη είδηση αναφερόταν σε βιασμό ανηλίκου κάπου σε ένα «πολιτισμένο» κράτος, δε θυμάμαι πού, και ο θύτης, λέει, βγήκε από τη φυλακή με εγγύηση. Εγγύησητί; Την κατάφωρη καταστρατήγηση δυο βασικών δικαιωμάτων των παιδιών της ηλικίαςμας που μόλις σου έγγραψα, ποια «εγγύηση» την απαλείφει;

Παιδική εργασία, παιδιά του πολέμου, πείνα μέχρι θανάτου, εμπόριο οργάνων, σχολεία ανύπαρκτα, ενδοοικογενειακή βία, παιδιά–σάκοι του μποξ «μεταξύ» των συζύγων, κι ο κατάλογος τελειωμό δεν έχει...

Από τις εφιαλτικότερες εμπειρίες που βιώνουν τα παιδιά είναι ο πόλεμος. Αυτή η φρίκη του πολέμου, που τους παίρνει την οικογένειά τους, που τους αναγκάζει να κρατάνε όπλο και να πυροβολούν αντί να παίζουν ανέμελα με παιχνίδια και στην αγκαλιά των γονέων τους. Πολλά από αυτά τα παιδιά πεθαίνουν, ακρωτηριάζονται ή πωλούνται στα σκλαβοπάζαρα. Άλλα έρχονται στη δύσκολη θέση να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους, θέτοντας σε κίνδυνο πάλι τη ζωή τους, αφού κανείς δεν τους διαβεβαιώνει πως εκεί που θα πάνε θα είναι καλύτερα ή πως θα βγουν ζωντανοί απ' όλο αυτό. Η αθωότητα και η παιδικότητα έχει χαθεί και τα τραύματα, ψυχικά και σωματικά, είναι τεράστια.

Ένα άλλο «κακώς κείμενο» είναι η εργασιακή εκμετάλλευση και κακοποίηση των παιδιών. Η παντοδυναμία του χρήματος ορίζει τα πάντα! Δε συμβαίνει μόνο σε υποανάπτυκτες χώρες όπως μπορεί να νομίζουμε ή να το έχουμε έτσι συνδυάσει, αλλά και στις λεγόμενες αναπτυγμένες ηπείρους, όπως Ευρώπη και Βόρεια Αμερική. Τα παιδιά αυτά εξαναγκάζονται, πολλές φορές και

από τους ίδιους τους γονείς να εργάζονται υπό άθλιες συνθήκες, για υπερωρίες και ανταμοιβή που δεν επαρκεί ούτε να καλύψει τα βασικά τους έξοδα. Σαν να μην έφτανε αυτό, πολλά από αυτά πέφτουν θύμα trafficking, εμπορίου οργάνων ή τους ωθούν στη ναρκεμπορία. Εικόνες ντροπής για τον πολιτισμό μας...

Κι αν νομίζεις, φίλη μου, ότι όλα αυτά βρίσκονται μακριά μας κάνεις λάθος... Πού είναι οι ανθρωπίνες πόλεις, με χώρους πρασίνου, παιδότοπους, χώρους έκφρασης; Πόλεις τσιμεντοχτισμένες και γκρίζες με νέφος και ηχορύπανση δεν είναι πόλεις

«φιλικές» για το αναφαίρετο δικαίωμα του παιδιού στο παιχνίδι και στην ελευθερία έκφρασης των κλίσεων του. Σχολεία επαρκή με κατάλληλες υποδομές, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη –ειδικά σε παιδιά που ανήκουν σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες ή Α.Μ.Ε.Α.– με τις τόσες κρατικές περικοπές δαπανών μετά ειδικά την οικονομική κρίση πιστεύεις ότι υπάρχουν; Το δικαίωμα στην εκπαίδευση και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη δεν βάζεται μόνο στις λεγόμενες τριτοκοσμικές χώρες δυστυχώς.

Για μένα η βασικότερη επίπτωση όλων των παραπάνω είναι ο θυμός των παιδιών. Εκεί έχω καταλήξει παρατηρώντας αρκετές περιπτώσεις τέτοιων παιδιών. Τη βία, τον εξαναγκασμό, την πορνεία, την εκμετάλλευση που υφίσταντο την επιστρέφουν τις πιο πολλές φορές ως ενήλικες στους... αφέντες αυτού του κόσμου. Αν δε ζήσουν όλη τη ζωή τους φοβισμένα, με το παιδί το τρομαγμένο μέσα τους να τους ακολουθεί μια ζωή, θα φτάσουν στο άλλο άκρο: θα πολεμήσουν, θα βιαιοπραγήσουν, θα επιβληθούν με κάθε τρόπο. Έτσι έμαθαν, έτσι κάνουν...

Θλίβομαι... Διεθνείς οργανώσεις, Μ.Κ.Ο., Ο.Η.Ε., Unicef κάνουν ό,τι μπορούν αλλά αποδεδειγμένα δεν είναι αρκετό. Θα μου πεις τι να κάνουν περισσότερο; Επανάσταση κατά του κέρδους και των πολυεθνικών. Διαμαρτυρίες συγχρονισμένες σε παγκόσμιο επίπεδο –τι το θέλουμε το Facebook, το Instagram κ.τ.λ.– αν δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε μεταξύ μας; Επιμονή για επιβολή κυρώσεων μεγάλων, τσουχτερών και όχι να κάνουν όλοι τα «στραβά μάτια»! Παράδειγμα: σ' ένα μουντιάλ κάπου διάβασα ότι χρησιμοποιήθηκαν καινούργιες μπάλες σε σχέση με τα προηγούμενα. Η πολυεθνική που τις ανέλαβε έβαλε παιδιά ηλικίας μέχρι δέκα ετών να τις ράψει μία-μία γιατί μόνο τα μικρά και λεπτά δάχτυλα μπορούσαν ν' αντεπεξέλθουν στις μικροσκοπικές ραφές κάθε μπάλας! Εκεί τί κάνουν; Επεμβαίνει ο Ο.Η.Ε. με τα αρμόδια όργανα, κινητοποιεί τις κυβερνήσεις, γνωστοποιεί στον κόσμο το συμβάν, ξεσηκώνομαστε απ' τον

καναπέ και τη βόλεψή μας, γινόμαστε όλοι ένα ποτάμι-χείμαρρος που ίσως και να ξέπλενε μια απ' τις ντροπές, γιατί είναι ντροπή για όλους μας, ακόμα κι εμάς που το προσπερνάμε αδιάφορα!

Συνταγματική κατοχύρωση ολόένα και περισσότερων δικαιωμάτων και διαφύλαξη ουσιαστική όσων καταγράφονται στον καταστατικό χάρτη του Ο.Η.Ε. Βασικό μέτρο. Δεύτερο: Ισχυροποίηση μιας...τρισδιάστατης δημοκρατίας σε θεωρία, τρόπο ζωής και νόμους. Και σχολεία. Σχολεία πολλά παντού σ' όλο τον πλανήτη για όλα τα παιδιά. Μόρφωση, ξυπνήματα, αυτόνομα μυαλά σημαίνει ελεύθεροι άνθρωποι.

Αισθάνεσαι τυχερή που δεν τα ζεις όλα αυτά ή έστω περισσότερα; Καταλαβαίνεις πόσα πράγματα απ' αυτά που έχουμε δεν είναι αυτονόητα; Θέλω να το συζητήσουμε και από κοντά το θέμα αυτό. Ας ξεκινήσουμε λίγοι και στη συνέχεια θα γίνουμε πολλοί, θα ενωθούν οι φωνές μας, τα χέρια μας, οι δράσεις μας... Ας ελπίσουμε για το καλύτερο...

Σε
χαιρετώ...η
φίλη σου...